

Be-zine

bpost
PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

CULTUUR IN BERCHEM

gratis magazine | lente 2019

P910990 afgiftekantoor A'pen X

Berchem

30 JAAR DE KOE
POP UP TO DATE
LENTEKRIEBELS

“Bij de KOE bespeelt ieder zijn eigen instrument op z'n eigen vrije manier”

Vanwaar de keuze om uit jullie rijk gevulde dertig jaar net Who's afraid of Virginia Woolf te hernemen?

Peter Van den Eede: “Recente stukken hebben we al vaker hernomen. We moesten dus verder teruggaan in de tijd (het stuk ging in première in 2005 – red.)”

Natali Broods: “We wilden dit stuk sowieso nog eens spelen. Het was dus vrij snel beslist. En het is fijn om nog eens een repertoirestuk te spelen. Deze titel trekt veel mensen aan.”

Willem de Wolf: “Uit de stukken die we dit jubileumjaar nog spelen, spreken ook onze persoonlijke voorkeuren. Maar de KOE is natuurlijk de combinatie van ons drieën.”

'De KOE is bovenal een manier van spelen', zo staat in jullie missie. Is dat wat jullie het sterkst typeert?

Van den Eede: “Ja, het is een bepaalde attitude op de scène die ongelofelijk belangrijk is. En daarnaast zijn het ook de zelfgeschreven teksten waarmee we die attitude aangaan.”

Broods: “Maar ook in een repertoirestuk als Virginia Woolf is onze manier van spelen heel belangrijk. We spelen niet met elkaar, maar ook met het publiek. De vierde wand (de denkbeeldige wand tussen toneel en publiek - red.) wordt voortdurend doorbroken en hersteld. We geven het publiek graag de indruk dat het (on)rechtstreeks deel uitmaakt van het spel. Voor ons is een publiek net zo zeer een verzameling toeschouwers als een verzameling passieve acteurs. Die zijn in elk geval onlosmakelijk met elkaar verbonden en op die gedeelde verantwoordelijkheid spelen we in.”

Van den Eede: “Het is een uitdaging om te laten zien dat je de vrijheid die wij als speler hebben perfect kan waarmaken met de bestaande tekst van een repertoirestuk.”

Peter, jij stond aan de wieg. Hoe zie jij de evolutie van de KOE gedurende die dertig jaar?

de Wolf: “Die vraag ga je de komende tijd vaker krijgen.”

Van den Eede: “Ik richtte de KOE op met gelijkgestemden van dezelfde leeftijd. Na een tijd gingen mensen weg en kwam er verjonging, wat heel leuk en ook pijn-

De KOE wordt dertig jaar en ccBe viert mee met drie voorstellingen. De huidige drie leden van de artistieke kern begonnen elk op een ander moment bij de KOE. Peter Van den Eede stond aan de wieg, Natali Broods is er twintig jaar bij en voor Willem de Wolf begon het zo'n tien jaar geleden. Ze vertellen over het wezen van de KOE, maar ook over de voorstellingen die ze brengen in dit jubileumjaar.

lijk was. Dan word je meer de kapitein op een schip. Later gebeurden de noodzakelijke vadermoorden en kwam er weer nieuwe input. Willem en ik zijn van dezelfde leeftijd, dan spreek je niet meer van een kapitein op een schip, dan heb je een grotere gedeelde verantwoordelijkheid.”

Was je in die beginjaren de bewaker van de lijn van de KOE?

Van den Eede: “Toen was ik dat op een veel meer expliciete manier. Nu gebeurt het impliciet. Ik vind het nog altijd heel belangrijk dat we op een bepaalde manier over toneel denken. Maar tegelijk begrijp ik nu veel beter dat iedereen zijn eigen persoonlijkheid vrij moet kunnen beleven op een scène. De eerste tien jaar zegde ik hoe de violen op elkaar moesten worden afgestemd. Nu bespeelt ieder zijn eigen instrument op z'n eigen vrije manier. De vormelijke interactie gebeurt al spelend of al werkend aan teksten rond de tafel. Dat vind ik spannender en interessanter.”

Natali en Willem, hoe verliep jullie periode bij de KOE tot nu toe?

Broods: “De evolutie bestaat voor mij uit de mensen die komen en gaan. Gaandeweg evolueer je ook zelf als mens en leer je wat je wilt vertellen. Ik schrijf niet mee. Niet omdat ik het niet wil, maar omdat ik het niet kan. Peter en Willem dagen elkaar uit in het schrijven. En ik trek soms een lijn. Ik ben heel blij met hoe het uiteindelijk geëvolueerd is, ik heb het gevoel dat het klopt.”

de Wolf: “Dat Peter me bij de KOE vroeg, was voor mij een ongelofelijke opportuniteit. Ik zou bijna zeggen dat dat voor de tweede helft van mijn leven de belangrijkste ontmoeting was. Zijn aanbod was ongelofelijk genereus, er was geen enkele voorwaarde. Peter en Natali zijn beiden heel goed om je duidelijk te maken dat wat je maakt de moeite waard is. Dat mijn schrijven zich mag meten met repertoire. Daarin ben ik enorm gestimuleerd door hen en ook beter geworden. Dat wil niet zeggen dat het altijd makkelijk ging. Zeker in het begin was het uitzoeken, het ging met ruzies, tranen, ellende en miskleunen.”

Waren het voor jou weer pioniersjaren toen Willem erbij kwam, Peter?

Van den Eede: “Absoluut, zo voelde dat aan. Het was natuurlijk ook ellende elke keer er iemand vertrok bij de KOE. Maar we hadden geen tijd om in de ellende te blijven zitten, we moesten absoluut een nieuw stuk maken. En dat was een nieuw begin.”

de Wolf: “Dat in een periode van dertig jaar mensen op een gegeven ogenblik weer weggaan, dat kan gewoon niet anders. Die dingen komen ook in Achter/af. Dat stuk gaat over achteraf, over terugkijken en wat dat is. Hoe je jezelf daarmee bedriegt. Hoe je dingen beter en ook weer slechter maakt.”

Van den Eede: “En dat het gemakkelijk is, achteraf gezien. (lacht) De kern van ons spel heeft veel te maken met een manier van zijn als speler. We nemen de flinterdunne grenzen tussen onszelf, onze personages en het publiek voor een stuk weg, maar tegelijk houden we ze ook intact. Anders is het ook geen drama.”

Broods: “Die manier van spelen was thuiskomen voor mij. Licht, ook al heb je het over zwaardere thema's. Dat flirten met personages en jezelf, daarin voel ik me heel erg thuis.”

Van den Eede: “Ik spreek er nu met jou over, maar onder elkaar doen we dat nooit. Ik heb nog nooit aan Willem uitgelegd hoe je het doet.”

Broods: “Dat deed je vroeger wel. (lacht) Maar zo heb ik je nooit gekend, gelukkig.”

Van den Eede: “Als ik daar iets over zou zeggen, zou ik meer beschadigen dan dat ik zou helpen. Dit zijn persoonlijkheden die je net helemaal zichzelf moet laten zijn. Onze manier van spelen lijkt van buitenaf zo eenvoudig. Het is ook veel eenvoudiger dan het ingewikkelde gedoe dat vaak van spelen wordt gemaakt. Maar het kan heel ingewikkeld zijn om er te raken. Het omslagpunt is dat je niet doet wat er van je wordt verwacht, maar wat je zelf wil doen. Als je op een piano een foute toets speelt, kan je in een kramp schieten of ze corrigeren met nog een foute toets. Als het maar zo bedoeld lijkt. Het heeft met vrijheid te maken, het aanvoelen van wat

er van binnenuit opborrelt.”

Broods: “Toch is het gek dat je bij een nieuw stuk terug in de val trapt, dat je weer moet zeggen: 'Ik moet het vanuit mezelf doen'. Het is niet eenmaal verworven. We willen ook niet hetzelfde doen als voordien dus is het bij een nieuw stuk elke keer weer uitzoeken hoe we het moeten aanpakken. Gelukkig.”

Van den Eede: “Ja, want anders wordt het een soort procedé. Als het gemakkelijk begint te gaan, mag je je zorgen beginnen te maken want dat wil zeggen dat je in herhaling begint te vallen.”

Interview: Matthias Van Milders

WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF
DE KOE
za 16 maart | 20 uur
vvk 14 euro | kassa 16 euro
ccBe - schouwburg

ACHTER/AF
DE KOE
vr 17 mei | 20 uur
vvk 14 euro | kassa 16 euro
ccBe - schouwburg